

The Hebrew text below

I Have Made Up My Mind

Curator: Tali Tamir

Artist: Hilla Ben Ari

In the sound work "I Have Made Up My Mind," curator Tali Tamir reads a text out loud, written in 1917 by her grandmother, Malka Goldstein, as an adolescent girl and an active member in Hashomer Hatzair youth movement in Poland. It discusses the emotional price she paid in her personal life vis-à-vis the demanding nature of the collective. Two video works by Hilla Ben Ari are projected on either side of the space, associated with the text's content. Dawn features a solitary female figure in a tense bodily posture expressing devotion. The figure stands amid an assortment of old work tools which call to mind the collective experience of early Jewish settlement in Palestine. The second work, Dusk, portrays a woman hovering between heaven and earth, close to the ground, but not touching it, in a state of dissociation and detachment.

Tamir has collaborated with Ben Ari from the outset of her career as an artist. They share an interest in the tension between the individual and the group. In the current project they experienced a blurring of boundaries, as the curator became a performing artist in the exhibition, exposing an autobiographical story. Through art, Tamir endeavors to explore local culture, its inclination toward collectivism, and the tensions between center and margins, themes which she has extensively addressed as curator of the Kibbutz Art Gallery, Tel Aviv (1994-2004). As director of the Gutman Museum, Tel Aviv (2005-2010) and as an independent curator (since 2010), Tamir continued to confront Israeli culture and local myths.

טקסט קיר - מתוך התערוכה 'אוצרים בע"מ', מוזיאון פתח תקוה לאמנות, 2011, אוצרת: רויטל בן אשר פרץ

'אמרתי והחלטתי בנפשי' / אוצרת: טלי תמיר אמנית: הילה בן-ארי

בעבודת הסאונד "החלטתי ואמרתי בנפשי" מקריאה האוצרת טלי תמיר טקסט שכתבה סבתה, מלכה גולדשטיין, בהיותה נערה. הטקסט נכתב ב-1917, כאשר הייתה פעילה בתנועת "השומר הצעיר" בפולין, ועוסק במחיר הרגשי ששילמה בחייה האישיים לנוכח תובענותיו של הקולקטיב. בשני צדי החלל מוקרנות עבודות וידיאו של האמנית הילה בן ארי, הנקשרות לתוכן הטקסט. בעבודה "שחרית" נראית דמות נשית בודדה, נתונה במחוות גוף מתוחה המביעה התמסרות. הדמות ניצבת מול מקבץ של כלי עבודה ישנים, המעלים על הדעת את ההווה הקולקטיבית של ראשית ההתיישבות. בעבודה השנייה, "ערבית", נראית האישה בעודה תלויה בין שמים לארץ, קרובה לאדמה אך לא נוגעת בה, במעין מצב של תלישות ועקרות.

תמיר שיתפה פעולה עם בן ארי מראשית דרכה כאמנית. העיסוק במתח שבין היחיד לבין הקבוצה משותף לשתיהן. בפרויקט הנוכחי חוו השתיים טשטוש גבולות כאשר האוצרת הפכה לאמנית מבצעת בתערוכה וחשפה סיפור משפחתי אוטוביוגרפי. תמיר רואה עצמה כאזרחית ישראלית הבוחנת דרך האמנות את התרבות המקומית ואת נטייתה הברורה לקולקטיביזם. היא הרבתה לעסוק בנושאים אלו כאשר שימשה אוצרת של גלריה הקיבוץ בתל אביב (1994–2004). כאשר ניהלה את מוזיאון נחום גוטמן לאמנות (2005-2010), המשיכה תמיר לעסוק בחברה הישראלית, במיתוסים מקומיים ובקבוצות שוליים. לדבריה, בחללים אלטרנטיביים ו"שוליים" עשוי להתקיים דיון פוליטי חריף וחופשי יותר מבחינת העמדה הביקורתית.

מתוך הטקסט לקטלוג: טלי תמיר

העבודה עם הילה בן ארי בפרויקט "אוצר-אוצר-אוצר", היא המשך של מפגש ארוך ומשמעותי. ראיתי את עבודת הסיום של הילה ב"בצלאל", והיה שם רגע של 'זיהוי'. הזמנתי אותה לתערוכת יחיד בגלריה "הקיבוץ", ופעם נוספת להשתתף בתערוכה "לינה משותפת". הרווחנו ביושר את מה שיחסי אוצר-אמן יכולים להציע: הרגע שבו אמן מנסח שפה ואוצר קורא אותה במדויק: במקרה של הילה היה זה ההבדל הדק בין הצפיפות למרווח, היחס בין השורה למונדה האחת. עבודתה של הילה קבלה קריאות רבות נוספות, אך המבט המזהה שלי והתובנה שלה בנו-קו-זינוק רעיוני שהוביל הלאה.

הטקסט של סבתי, מלכה גולדשטיין, אותו אני קוראת בקול מול הדימויים המצולמים של הילה - טקסט שנכתב בעיירה אושווינצ'ים (אשוויץ) בפולין, שם נולדה בשנת 1900, ושם גם כתבה אותו בהיותה בת 17 בלבד, בעת ששימשה כמדריכה בקן "השומר הצעיר" בעיירה - עוסק בשאלות של מצוקת היחיד מול תובענותו של הכלל, והקושי הרגשי הגדול המתעורר מול ההיענות הטוטאלית לתביעה הזו. הדימוי היוזאלי של הילה, שמציע "מיטת-סדום" - מעין סרגל המיישר קו בין כלי עבודה לבין דמות-אדם, ומותיר אותה לעולם שרויה במתח ובאי-נוחות גדולה, מהדהד בעיני את חוסר המנוחה העמוק של סבתי. חוסר האיזון הפנימי והעינוי הנפשי שזועקים מתוך מילותיה של מלכה גולדשטיין הצעירה, חוזרות ומופיעות אצל הילה באמצעות מצבי גוף קיצוניים ומאמץ לולייני לרחף בין המישורים. הפער העצום בין המחויבות של אור היום לבין הגעגוע של החשכה, באים לידי ביטוי גם בכותרות שנתנה הילה לשני הדימויים שלה: "שחרית" וערבית" - כחלק מריטואל תיאולוגי-אידיאולוגי קדוש ומחייב. השאלה על מצבה הנפשי של חברה שצמחה מתוך חוסר האיזון הקיצוני הזה - מרחפת בחלל המצומצם של התערוכה.

הקול - קולי-שלי. המילים - מילותיה של סבתי. פעולה זו מוקדשת לזכרה.

טלי תמיר

מאי 2011.